РІК 1938. Травень. Ч. V.

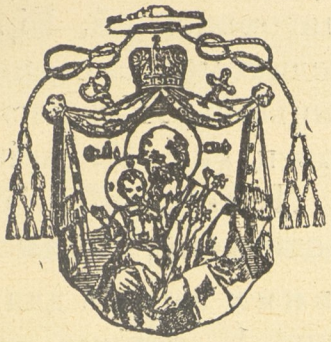

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Ч. 2905. — Духовні вправи для священиків.

До участи в сьогорічних вправах обовязані всі священики, що з якої небудь причини не сповнили сего обовязку у своїм часі, відтак усі безженні, висвячені до 1937. р. включно, вкінці жонаті, що останній раз відправили реколекції в 1935. р. На переведення цих духовних вправ визначується 4 серії, а саме: 2 для безженних і 2 для жонатих.

I. Серія духовних вправ для безженних священиків відбудеться в часі від понеділка 27. червня вечером до до пятниці 1. липня рано, в якій — як вище сказано — обовязані взяти участь усі Отці, висвяченні як безженні до 1937. р. включно з цих Деканатів: Балигородський, Бірчанський, Бориславський, Варяжський, Великомостенський, Височанський, Добромиський, Дрогобицький, Жовківський-Жукотинський, Комарнянський, Краковецький, Куликів, ський, Лежайський, Ліський, Лупківський, Лучанський, Любачівський, Лютовиський і Перемиський.

II. Серія духовних вправ для безженних священиків відбудеться від понеділка 18. липня вечером до пятниці 22. липня рано, в якій візьмуть участь священики з усіх прочих Деканатів.

III. Серія духовних вправ для жонатих священиків відбудеться від понеділка 25. липня вечером до пятниці

29. липня рано, в якій обовязані взяти участь жонаті священики, що останній раз відправили реколекції у 1935. р. з отсих Деканатів: Балигородський, Бірчанський, Бориславський, Варяжський, Великомостенський, Височанський, Добромильський, Дрогобицький, Жовківський, Жукотинський, Комарнянський, Краковецький, Куликівський, Лежайський, Ліський, Лупківський, Лучанський, Любачівський, Лютовиський, Мединицький, Медицький, Мостиський і Немирівський.

IV. Серія духовних вправ для жонатих священиків відбудеться від понеділка 1. серпня вечером до пятниці 5. серпня рано в якій візьмуть участь священики з усіх прочих Деканатів.

ОО. катехити обовязані взяти участь у духовних вправах разом зі священиками свого Деканату дотичної Серії і тому також обовязані зголосити свою участь у свого о. Декана. Те саме обовязує і других священиків, незанятих у душпасгирстві.

Для належного переведення реколекцій Канцелярія Еп. Конситорії висилає спис священиків, обовязаних відбути реколекції до Деканальних Урядів, а ОО. Декани зголосять всіх учасників з відповідними внесками й заввагами до Еп. Консисторії найдальше до 20 червня. ц. р. За виконання цього розпорядку відповідають в першу чергу ОО. Декани.

Отці, що приділені до одної Серії духовних вправ, не можуть бути приняті до іншої Серії без окремої згоди Еп. Ординаріяту, о що повинні постаратись ОО. Декани найдальше до 20. червня ц. р. Зголошення від поодиноких священиків, прислані безпосередно до Еп. Консисторії, а не через дотичні Декан. Уряди, як також священиків що не зголосили своєї участи, а приїдуть на реколекції, не будуть приняті.

ОО. Учасники духовних вправ після свого прибуття до Перемишля зголосяться в будинку Духовного Семинара в часі від 4—6 год. вечером перед реколекціями, пізніші зголошення не будуть узгляднені. Оплату в квоті 12 зол. складається з гори, а не через Еп. Консисторію, бо в цей спосіб утруднюється адміністрацію духовних вправ.

Священики, що відбули духовні вправи в однім з наших монастирів, обовязані прислати посвідки відбутих вправ

до Еп. Консисторії через свої Деканальні Уряди до 20. червня.

В інтересі самих Отців Учасників реколекцій проситься о точне заховання вище поданих приписів.

Ч. 2906. — За виздоровлення Їх Преосвященства Кир Йосафата.

Поручається Всеч. Духовенству долучувати в неділі й свята, на Службах Божих в єктенії сугубій прошення зі Служби »о недужих« за виздоровлення Їх Преосвященства Кир Йосафата. Проситься теж і поручається поновно жертвувати Служби Божі та заохочувати вірних до гарячих молитов на цю інтенцію.

З Еписк. Ординаріяту.

Ч. 2482. — Речинець до вношення прохань о приняття до Духовної Семинарії.

Ґімназійні абітурієнти, що наміряють посвятитися духовному станові, мають внести до Епископського Ординаріяту прохання о приняття до духовної Семинарії до 31. липня 1938 р.

До прохання належить долучити:

1. Свідоцтво хрещення і миропомазання;
2. свідоцтво зрілости (в оригіналі) та всі ґімназійні свідоцтва;
3. власноручно написаний точний і вичерпуючий перебіг життя;
4. заяву родичів згл. опікунів, що будуть платити визначену доплату за удержання в Дух. Семинарії;
5. почтові значки на 3 зол. на кошти пересилки і лікаря.

Кандидат, що покінчив науки в ґімназії, яка находиться поза округом Перемиської Епархії має просити свойого о. катихита, щоб найдальше до 31 липня ц. р. надіслав безпосередно до тут Еписк. Ординаріяту звіт про його поведення.

Про день, в якому кандидат має особисто явитися в Еписк. Ординаріяті до елекції, буде кожний кандидат повідомлений. В цьому дні кандидат для провірення його фізичної здібности

до духовного стану піддасться оглядинам семинарійного лікаря. Рівнож про вислід елекції кожний кандидат буде окремо повідомлений. Приняті кандидати мають перед приїздом до Духовної Семинарії зголосити свій тимчасовий виїзд в уряді руху населення свойого місця замешкання згл. перебування і посвідку зголошення привести зі собою до Дух. Семинарії.

Епископський Ординаріят поручає Всеч. ОО. Душпастирям повідомити про це ґімназійних абітурієнтів, що поребувають у їх парохії, та до 31 липня ц. р. переслати до Еписк. Ординаріяту совісний і точний звіт про вдачу, характер, здібности, чесноти, блуди та поведення так кандидата, як і його родичів і блищої рідні.

Звіт для кожного кандидата має бути виготовлений на окремій картці паперу.

Виставлений у священичій совісті звіт, кожний Всеч. о. Душпастир буде обовязаний на бажання Епископського Ординаріяту потвердити присягою.

Ч. 2480. — Звіт про ґімназійних абітурієнтів.

Поручається Всеч. ОО. Катихитам і тим ОО. Душпастирям, шо уділяють науку релігії в середних школах, щоби до кінця червня ц. р. предложили точний звіт кваліфікацій цьогорічних ґімназійних абітурієнтів.

Звіт про кожного абітурієнта поручається виготовити на окремій картці паперу.

Ч. 2451. — Обовязок ОО. Душпастирів заопікуватися кандидатами духовного стану в часі ферій.

Епископський Ординаріят поручає ОО. Душпастирям заопікуватися кандидатами духовного стану, що в часі ферій перебувають у їх парохіях по думці розпорядку Еписк. Ордин. ч. 2863 з 1936 (гл. Пер. Еп. Відомости за 1936 р. ч. VII. ст. 46.) і до кінця серпня ц. р. предложити Еписк. Ординаріятові звіт про їх поведення. Звіти належить виготовити на окремій картці для кожного кандидата осібно.

Пригадки і урґенси в тій справі будуть покриті коштом того о. Душпастиря, що в час не виконає повищого розпорядку.

Ч. 2385. Речинець до вношення подань о приняття до Дяківського Інституту в Перемишлі.

Кандидати, що стараються о приняття до Дяківського Інституту в Перемишлі на шк. р. 1938/39. мають внести свої подання через власний Уряд парохіяльний до гр. кат. Капітули найдальше до кінця вересня ц. р. Умовини приняття є слідуючі: 1. Свідоцтво хрещення. 2. Добре моральне поведення кандидата стверджене власним Урядом парохіяльним. 3. Укінчення IV. по крайній мірі III. кл. народніх шкіл. 4. Добрий чистий голос.

Перед приняттям до Інституту відбудеться вступний іспит в Дяківськім Інституті дня 4. жовтня ц. р. о год. 10. рано, до котрого всі кандидати мають особисто явитись.

Ч. 2385. Речинець іспиту на дяків.

Іспит на дяків відбудеться в Перемишлі в Дяківськім Інституті дня 1. липня ц. р. о год. 10. рано.

Приватисти, які бажалиби бути допущені до цего іспиту, мають внести свої подання через власний Уряд парохіяльний.

Всч. оо. парохи зволять при тих поданнях зазначити моральне поведення дотичного кандидата.

Ч. 2261. В справі опіки над захоронками і діточими садками.

Пригадується Всч. Отцям Парохам, Завідателям і самостійним Сотрудникам, що їх обовязком є в особливіший спосіб заопікуватися церковними захоронками на терені своїх парохій. Сестрам Законного Згромадження, що ведуть захоронку, повинні дати можність щодня вислухати св. Службу Божу, служити їм порадою і вказівками в тяжких ситуаціях, остерегти та по змозі оборонити перед злом. Священик повинен частіше показатися в захоронці, заохотити родичів, щоби посилали туди своїх дітей та матеріяльно підпомогли Сестер. Пожаданою річю є, щоби священик від часу до часу заходив особисто до захоронки межи дітей, запитав одно-друге молитву і дещо з катихизму та щоби Сестри приходили з дітьми деколи до церкви.

Окрім захоронок, що підпадають бодай посередно під

нагляд Церкви повстають в останніх часах по селах в літній порі сезонові захоронки т. зв. діточі садки та вакаційні півоселі. Найчастіше організують їх світські товариства як »Рідна Школа« і наставляють в них відповідно вишколених світських провідниць.

І на ці діточі садки повинен священик звернути увагу, заопікуватися ними та заохотити вірних, щоби дали їм моральну і матеріяльну піддержку. Така опіка з боку священика лежить у добре зрозумілім інтересі Церкви й нашого обряду.

Ч. 2411. — Пошукується метрик уродин й вінчання Стефана Мільського і його жени Анни Танської.

Уряд парох. ц. св. Варвари у Відні І. Рімергассе І. просить Впр. ОО. Парохів о вишукання дати уродин Стефана Мільского з рр. приблизно 1787—1788 і його жени Анни Танської, дочки Петра і Анни з рр. около 1790., як також їх вінчання з р. около 1810. Належитість за виставлення цих свідоцтв перешлесь по отриманню рахунку.

ХРОНІКА.

Канонічну інституцію одержав:

Ч. 1779. о. Жеплинський Михайло — Наконечне.

Завідательства одержали:

Ч. 809. о. Сприс Єразм — Кропивник новий.
Ч. 1513. о. Дочило Михайло — Криве.
Ч. 1514. о. Скаб Михайло — Солинка.
Ч. 1519. о. Новосільський Олександер — Криниця.
Ч. 1511. о. Ящевський Іван — Майдан сіняв.
Ч. 1510. о. Федоронько Степан — Лівча.
Ч. 1129. о. Дідич Микола — Прелуки.
Ч. 1608. о. Стецьків Олекса — Ракова.
Ч. 1571. о. Кабарівський Йосафат — Шандрівець.
Ч. 1570. о. Шевчук Василь — Пяткова руська.
Ч. 1847. о. Томашівський Іван — Брониця.
Ч. 1854. о. Яхимович Йосиф — Судова Вишня.
Ч. 2026. о. Новосад Григорій — Диниска.

Сотрудництва одержали:

Ч. 1611. о. Лопушанський Теодор — Ільник.
Ч. 1267. о. Тетерка Іван — Команча.
Ч. 1548. о. Леґуцький Іван — Залісє.
Ч. 1542. о. Чума Мирон — сам. Далява.
Ч. 1537. о. Кобат Іван — упр. Боберка.
Ч. 1524. о. Рак Олександер — Гаї нижні.
Ч. 1469. о. Гурко Теофіль — Бітля.
Ч. 1461. о. Шафран Остап — Любича княз.
Ч. 741. о. Кузич Ярослав — Корналовичі.
Ч. 587. о. Галазика Іван — Зубків.
Ч. 517. о. Заяць Данило — Губичі.
Ч. 1512. о. Богонос Онуфрій — сам. Тинів.
Ч. 1509. о. Пришлякевич Володимир — упр. Райське.
Ч. 1508. о. Савка Дмитро — Вербіж.
Ч. 1604. о. Дуцько Юліян — сам. Яблінка.
Ч. 1692. о. Білик Микола — сам. Канчуґа.
Ч. 1670. о. Сальо Карло — упр. Летня.
Ч. 1845. о. Бойко Теодор — Лежайськ.
Ч. 1794. о. Осмак Пантелеймон — Липа.
Ч. 2026. о. Ревть Микола — Шмитків.

Померли:

о. Скоморович Пантелеймон, пар. Диниск 14/IV. 1938.
о. Колтонюк Іван, пар. Кобла 25/IV. 1938.
о. Котис Володимир, пар. Ульгівка 12/V. 1938.
о. Петик Іван, пар. Вяцкович 22/V. 1938.

Душі їх поручається молитвам Всеч. Духовенства.

Від гр. кат. Єп. Консисторії.

Перемишль, дня 30. травня 1938.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Єпп.

Накладом гр. кат. Єп. Консисторії в Перемишлі
З друкарні гр. кат. Капітули в Перемишлі.

II. ЧАСТЬ

о. Др. Володимир Голинський.

МІСІЇ МІЖ ПОГАНАМИ.

Найбільше добродійство, що його ми одержали від Бога, що про нього, на жаль, так часто забуваємо, це безперечно дар Віри, це превелике щастя бути членом Христової Церкви — та Його містичного Тіла. І наші предки були колись погане, й до нас були прийшли якісь апостоли Доброї Новини, що вирвали наш нарід із неволі сатани, навчили пізнання правдивого Бога та належного Йому богопочитання. І коли ми прийшли на світ із католицьких родичів і находимося у Христовому стаді й маємо надію на вічне спасіння — то це сталося без ніякої нашої заслуги; це чистий дар Бога, це вислід його безмежної любови й милосердя. Ми ж не дали зо свойого боку ніякої причини, щоб ласка св. Віри була дана радніш нам, ані ж якимось наприклад монголам, чи неграм. За цей прецінний дар належиться Богові вдяка й відплата. Вже Папа Венедикт XV. натякав виразно на цей обовязок вдяки. „Оскільки отже хто причиниться до їхнього просвідчення передовсім через поширення Місійного Діла, — то рівночасно виповнює важкий обовязок і найкращим способом віддячується Богові за дар св. Віри“.

А й теперішній св. Отець Пій XI. взиває до вдяки за дар Віри. »Всі ми в більшій або меншій мірі, по всі дні, користаємо з овочів Відкуплення. Знак нашої віри просвічує дні нашого життя від самої колиски. Від перших літ мали ми нагоду приступати до св. Трапези й брати участь у небесному пирі. А кілько разів під спокійну годину, згадали ми й застановлялися поважно над добродійствами що їх одержали з Божих рук?« А в пропамятній промові до учасників II. Міжнар. Зїзду Священичого Місійного Союзу (СМС), в листопаді 1936 р. сучасний Свят. Отець сказав:

»Від нас належиться Богу дяка передусім за величний і безмірний дар, що його одержує кожний вірний від Бога разом із ласкою Віри; цієї Віри, що всіх просвічує, всіх веселить, що все обіцює й всього додержує, цієї Віри, що без неї ми були б наче ті, обняті непроглядною темрявою посліплі, що їм доступне лише видиме й матеріяльне сотворіння, цієї Віри, що нею ми допущені до глубоких, божих таємниць... Віра, що на ній оперті усі наші надії та певність вічної заплати, це дар так великий, що за нього повинні ми безперервно кликати: Что воздам Господеві во всіх яже воздаде мені. — Томуто добре поступають священики, а зокрема парохи, що своїх слухачів поучують про важний і чоловий обовязок вдячности за дар Віри та про велику нагоду належним способом йому відповісти й сплатити довг безконечної вдячности за одержану віру, так щоби зо синівським довірям могли ми Богу заявити: за Віру, що її ми одержали стараємося о Віру для наших братів. Божий дар за божий дар. За Віру-Віра. Поза Вірою нема дару, що мігби рівнятися Вірі.«[1]) За ласку Віри віддячмося Вірою. Цей одержаний талан не сміє ніяк і ніколи лежати закопаним у землі. Цим таланом треба нам орудувати з цією метою, щоби Богові придбати нових почитателів. В противному випадкові ми будемо невдячні, гідні погорди й відкинення. Ми самі зо шкодою для себе замкнемо руки Добродія, бо покажемося негідними Його багатих і цінних дарів. Нехай же не спаде на нас це лихо, щоб ми, бувши у такому важкому положенні під кожнім взглядом — ми, що потребуєм іще так багато на всіх цараних особистого, суспільного й усякого іншого життя, із приводу власних вин, — стали негідними Божого благословення.

Якщо повинність місійної співпраці випливає із почування вдячности, а ця послідна тяжить рівно на усіх католиках, так вірних як священиках усіх націй — то ми Українці католики маємо ще один обовязок, що його ніяк не сміємо злегковажити, призабути й не сповнити. — Це саме обовязок перепрохання Бога й винагородження Йому за гріхи наших попередників у царині ширення Божого Царства. Киньмо тільки оком на ідеали деяких кругів

---

[1]) Гл. Sacerdozio Missionario стр. 194—5.

нашого духовенства в XIX. сторіччі. Тоді, як другі народи в міру спроможности своїх сил старалися про поширення Христового Царства, висилали в непривітні, далекі, чужі краї найкращих своїх синів, Апостолів Євангелії — то в нас, не тільки що не було ніякого руху в напрямі поширення Церкви, але проявились яркі симптоми чогось противного. Цілі фаланги священиків, так монахів Василіян, як світських, пішли на послуги гробокопателів Унії. Пішли ширити й пропаґувати православіє, а разом із цим помагали ворогам цупкіше закріпощувати наш нарід у всякій неволі. Пригадаймо собі траґічний факт: Кількадесять священиків галичан пішло на Холмщину, щоби знищити Чин, що коштував стільки трудів, терпінь, молитов, крови мучеників та багатих жертв найкращих синів українського народу. Не сміємо не признаватися до цього страшного спроневірення Христовому апостолятові — мовляв: це робили інші люди, чужі нам, чужі нашому розумінні цих справ, чужі нашому часові. Признаємо, що ці люди жили іншими кличами, — але годі сказати, що вони не є наші, що не походять з нашого народу, не є його синами, як і ми, годі заперечити що це були люди, що силою звання стояли на провідних постах цієї ж самої нації, що й ми — та й накінець і те, що їх провини остали в якомусь виді й у нас, їхніх наступниках. Це дуже прикре, сумне але на жаль дійсне й правдиве. І якщо проте ми віримо в Бога, що нагороджує за добре, а карає за зле, що кермує цілим світом і долею всіх народів, що батьків, за їхні провини, карає в їхніх дітях, та що XX. вік, зо своїм змістом, не тільки наступає по XIX., — але є його овочем, його дитиною, то згаданий, сумний факт мусить викликати в нас реакцію. Не було б XX. якщо не було б XIX — століття — під оглядом змісту й обєму ідей. — Взяши це все під увагу, бачимо ясно, що на нас ваготніє обовязок витерпіти важку кару за страшні провини наших попередників. Мусимо не тільки осудити їхній почин, але в міру спроможностей, конче направити, винагородити ці їхні важкі промахи. О, — як багато різнилась би сьогодні наша сучасність, якою відмінною була б наша доля, — з яким радісним обличчям гляділи б ми в руки Провидіння, як підносило б це на дусі наше юнацтво, палке й бадьоре, якщо, замість кількадесять священиків — апостатів, — ви-

дало б XIX. століття з поміж української нації, точніш — з поміж її провідної верстви — кількадесять місіонарів — героїв безінтересовної самопосвяти в служенні Богові й всьому людству.

Ярка розбіжність між цим, що не повинно б було статися — а тим, що могло і повинно було заіснувати а не заіснувало, навіває сьогодні на наші душі сум і сором. Проте ж, роздумавши сказане мусимо доконче, якстій забиратися до направлення усього цього, що стратили, в чім провинились і що занедбали наші попередники. Тому повинні ми тихо й в покорі, але зо здвоєним запалом й посвятою, по своїм силам, старатись про це, щоби душі відірвані від Христа, повернути Йому назад, а за страти, нанесені Божому Царству через наших попередників, придбати Йому нові здобутки серед поган. Це повинно стати пробоєвим кличем нової юної ґенерації українського католицького священства. Цим, що найкраще заявимо, що ми вірні святим дорогим заповітам Рутських і Кунцевичів, отих »двигунів« нашої правдивої могутности.

Місійна співпраця має іще й немалі виховні вальори, що їх не можна забувати. Хто запізнається з місійними справами — хто відчує серцем і душею болючий трагізм жалюгідного стану поган, із цими великими жертвами, що їх вимагає проповідання Євангелії, коли зрозуміється, що дар Віри подає Бог людям нераз тільки через жертву життя місіонаря — тоді доперва вірні багато більше цінять святий дар Віри, Її шанують, із почестю нею дорожать, Її боронять, за неї дякують. Як душпастир розбудить духа Віри своїх вірних до цього ступіння, що вони почуються обовязані причинитися чимось до поширення Божого Царства, за Віру — подати Віру цим, шо її досі не мають тоді може він бути певним проїхню витривалість у Вірі й про це, що вони не будуть нею торгувати, через переходи на схизму, чи якісь інші секти. Свідомий вповні цілі великого скарбу, що його має кожен вірний через це, що находиться в лоні Церкви, буде його зберігати перед ворожими затіями а по можності й поширяти.

Поміч Місіям серед вірних витворює духа жертви. Хто здобудеться на поміч потребуючим, що від них не може надіятись ніякої відплати й то в справах релігії, цей певно буде здібний до інших, більших жертв, що з них може

надіятись якихсь користей для себе й для своїх рідних. Тому потреба защіплювати, треба виробляти головно серед юнацтва нашого — цього духа жертви з мотивів таких чистих, високих і знеслих. Такого духа жертви виробляє кожен священик навіть несвідомо тоді, коли він розбудить якслід у своїх вірних апостольського духа.

Поміч Місіям не остає без заплати. Коли не можна надіятись користей від цих, що їм через місійну співпрацю чинимо добре, то незабуваймо, що за них стократно більше винагороджує самий Бог.

Підпомагаючи Місії — вірні стягають так на себе особисто, як і на цілий нарід багаті ласки й благословення, в інших журбах і потребах. Чи буде хто сумніватися, що співділання до поширення Діла, що Його скропив своєю Кровю найсвятішою Богочоловік, моглаби остати без заплати, Того, що дає таку обильну заплату за шклянку води, подану в Його Імені. Ні! Участь у місійній акції, це участь у набільших заслугах Церкви, Апостолів, Мучеників за Віру. Це участь в найшляхетнішому героїзмі святих душ, в жертвах місіонарів, це заразом участь в їхній заплаті.

Що більше — правдива, глибока любов Місій, їх поширення, це ознака призначення до вічного щастя. Знаємо, що про те, чи хтось буде спасений, годі щонебудь з певністю говорити, бо це нікому не є відоме, тільки самому Богові. Але богослови вказують на деякі признаки, що по них можна в цій справі судити. Вони то, побіч інших справ, як особливіший культ Пресв. Евхаристії, культ Богородиці, вичисляють рівнож участь ув апостоляті Церкви, цебто старання про поширення Царства Божого на землі. Годиться бо, що хто любить Боже Царство в Його земній стадії, остане в Його любові — а цим самим не лишиться по за ним і по смерти. Тому буде це злим знаком, якщо хто противився б Місіям. На ці користі та на виховні моменти місійного співділання — слід звернути увагу всім душпастирям. Розвинути місійний рух, значить не тільки нести поміч місіонарям у навертанні поган, але також розбудити релігійного духа, утвердити в Вірі своїх вірних овечок.

Накінець повинність місійної співпраці пливе з послуху Церкві. Голова Церкви, в своїх численних публичних виступах, чи посланнях, не лишає ніякого сумніву що до обо-

вязку вірних підпомагати Місії. Під цим оглядом годі говорити про якесь побажання до вірних, тут маємо до діла з виразним приказом. Коли взяти під увагу силу висказів послідніх папів та так різних їхніх починів, чи заряджень, то можна сказати, що недалекий цей час, коли участь вірних у підмозі Місіям буде заповіддю, що обовязуватиме під гріхом. Склонність до такого ставлення проблеми місійної співпраці можна запримітити в щораз більше новіших авторів, що пишуть на цю тему.

Подібні понуки підпомагати Місії та піддержувати апостольського духа у вірних, мають очевидно священики.

Крім усіх, вище наведених мотивів, що рівно добре відносяться до вірних усіх станів, є ще мотиви що відносяться тільки до священиків „Якщо ніякий вірний не може бути звільнений від цієї повинности, то чи може бути звільнене духовенство, що через подиву гідний вибір і покликання бере участь у священстві й апостоляті Г. Н. Ісуса Христа — чи можете від нього звільнитися Ви, Преподобні Брати, що відзначені повнотою священства, що з Божої установи, кожен на свойому місці, стали пастирями духовенства й вірних християн“.[1]) Джерелом притаманних понук апостоляту у священиків, це саме Священство, що його силою вони заходяться біля Богопочитання та спасіння душ. Через рукоположення вони стали учасниками Вічного Священства Ісуса Христа, та продовжають Його Чин. Священство ж Христове містить у собі апостолят в цей спосіб, що одно без другого не до подумання. Цей апостолят виступає вповні якраз на Місіях. Тому то священики — так тісно зобовязані супроти усього, що відноситься до Місій.

»Господь Наш, говорив Св. Отець Пій XI., прийшов на світ чинити саме це, що чинять тепер Місіонарі на Місіях — нести по всіх усюдах скарби Відкуплення, жар любови, багацтва священства. Коли отже бракує нам місійної ревности, чи спасенних змагань переведення її в життя, тоді нашому священству бракує чогось істотного. Оце конечність такого діяльного переконання в кожньому священицькому сумлінні“.[2])

---

[1]) Енцикл. „Rerum Ecclesiae“ — A. A. S. 1926. стр. 68.

[2]) Промова на закінченні II. Міжнароднього Зїзду С. М. С. гл. Sacerdozio Missionario, стр. 197.

А на добавок, побіч зясованих вище користей — при цьому всьому місійна співпраця подає священикові засоби освячення. »Однією із важних небезпек священицького життя, каже Папа Місій, це затоплювання себе у трудах і працях скромних і дрібних, позбавлених цього блеску, цього пориву, що поширює духа. А в підмозі Місіям священики знайдуть найславніший труд, найзнесліший жест людини«.[1])

Наведені документи не лишають ні тіні сумніву що до думки Церкви в справі місійної співпраці священиків. Автім, в усьому, що звязане з апостолятом, вірні заєдно залежні від свойого душпастиря. Якщо відомі їм речі, якщо є в них для них зрозуміння, коли переймаються апостолятом, беруть у ньому участь, то це плід діяльности свідомого свойого призвання, становища й післаництва священика.

І від праці й успіхів на полі місійної співпраці залежить Боже благословення у важких трудах на всіх царинах душпастирської праці. І ця місійна співпраця, журба про неї, її пропаганда — як вияв і знак ревности про добро душ і Славу Божого Імени — не може остати без спасенних наслідків у вірних.

Зясувавши усі наведені понуки, що їх можна б іще продовжати, виринає перед нами на цілу свою гостроту й ширінь, а заразом у повному блеску, велич усесвітного апостоляту Христової Обручниці. Водночас із цим виринають і обовязки, що їх маємо супроти нього. Доля Церкви, а з Нею й доля народів на бурхливому океані історичних дій, на ленті сто — й тисячеліть залежить від сповнення цього важного, а такого високого й шляхетного обовязку. Розвій і розцвіт Церкви й поодиноких народів зобумовлений якраз цією проблемою — зобумовлений цим, чи нарід причиниться й у якій мірі до поширення Божого Царства на землі, чи противно ставлятиме перепони Його віковому походові. Роздумавши якслід ті речі, ми священики, пробоєві курені бійців Христових, що нерозривно й стальною міццю спаяні з Церквою, з Її задачею й ціллю, зрозуміємо слова Апостола народів: »Обовязок бо на мені тяжить. Горе бо мені, якщоб я не проповідав«. (І. Кор. 9. 16). І докладно й достойно зрозуміши їх, підемо якстій за ви-

---

[1]) Промова до учасників І. Міжнародн. Зїзду С. М. С.

разним приказом Церкви сповнити його беззастережно й без вагання. Підемо рамя в рамя однією фалангою поруч других, досвідчених уже на цьому полі народів. Підемо твердим, завзятим кроком під пошум Христових прапорів, під гомін Христових побідних пісень, підемо у блеску Христової слави до бою з темінню поганства й неправди, пониження й пороків. І побідимо противника Христового й противника нашого й із тріюмфальним гимном витязів поможемо застромити Христові прапори на здобутих боєм теренах, що на них царюватиме Вічна ПРАВДА ХРИСТОС...

Речинець Загальних Зборів Тов-а „ЕПАРХІЯЛЬНА ПОМІЧ“ у Перемишлі.

На основі § 33. устава відбудуться ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Тов-а »ЕПАРХІЯЛЬНА ПОМІЧ« дня 15. червня 1938. р. о год. 10. дополудня у великій салі гр. кат. Духовної Семинарії у Перемишлі зі слідуючим дневним порядком:

1. Отворення Зборів;
2. Відчитання протоколу попередніх Заг. Зборів;
3. Звіт з діяльности уступаючого Виділу;
4. Звіт Провірної Комії;
5. Вибір 5. членів і 2. заступників нового Виділу;
6. Вибір Провірної Комісії;
7. Внески й запити;

Перед Заг. Зборами відправиться в катедр. церкві о. год. 9-ій Служба Божа в наміренні розвитку Тов-а. Членам Тов-а пригадується обовязок відправлення двох Служб Божих: одної за живих, а другої за померших членів Тов-а.

Перемишль, дня 30. травня 1938.

† ЙОСАФАТ, Епп.
Президент Тов-а.